

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Prishtinë, më 9 qershor 2017
Nr. ref.:RK 1087/17

AKTVENDIM PËR PAPRANUESHMËRI

në

rastin nr. KI112/16

Parashtrues

N.T.SH. "LOKI"

**Vlerësim i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të Gjykatës Supreme të
Kosovës, Rev. nr. 110/16, të 7 qershorit 2016**

GJYKATA KUSHTETUESE E REPUBLIKËS SË KOSOVËS

e përbërë nga:

Arta Rama-Hajrizi, kryetare
Ivan Čukalović, zëvendëskryetar
Altay Suroy, gjyqtar
Almiro Rodrigues, gjyqtar
Snezhana Botusharova, gjyqtare
Bekim Sejdiu, gjyqtar
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, gjyqtare dhe
Gresa Caka-Nimani, gjyqtare

Parashtruesi i kërkesës

1. Kërkesa është dorëzuar nga N.T.SH. "LOKI" nga Prizreni (në tekstin e mëtejme: parashtruesi i kërkesës) i përfaqësuar nga Shoqata e Avokatëve "Sejdiu & Qerkini" në Prishtinë.

Vendimi i kontestuar

2. Parashtruesi i kërkesës konteston Aktgjykimin e Gjykatës Supreme, Rev. nr. 110/16, të 7 qershorit 2016.
3. Parashtruesi pohon që aktgjykimin e lartcekur e ka pranuar më 21 korrik 2016.

Objekti i çështjes

4. Objekti i çështjes është vlerësimi i kushtetutshmërisë së aktgjykimit të kontestuar, me të cilin pretendohet se është shkelur e drejta e parashtruesit të kërkesës, e garantuar me nenin 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës së Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Kushtetuta), në lidhje me nenin 6 [E drejta për një proces të rregullt] të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (në tekstin e mëtejme: KEDNJ).

Baza juridike

5. Kërkesa bazohet në nenet 21.4 dhe 113.7 të Kushtetutës dhe në nenin 47 të Ligjit për Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës, nr. 03/L-121 (në tekstin e mëtejme: Ligji), si dhe në rregullin 29 të Rregullores së punës së Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Rregullorja e punës).

Procedura në Gjykatën Kushtetuese

6. Më 8 shtator 2016, parashtruesi i kërkesës dorëzoi kërkesën në Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Gjykata).
7. Më 18 tetor 2016, Kryetarja e Gjykatës caktoi gjyqtarin Bekim Sejdiu gjyqtar raportues dhe Kolegjin shqyrtues, të përbërë nga gjyqtarët: Snezhana Botusharova (kryesuese), Ivan Čukalović dhe Selvete Gërzhaliu-Krasniqi (gjyqtarë).
8. Më 12 janar 2017, Gjykata e njoftoi parashtruesin për regjistrimin e kërkesës dhe një kopje të kërkesës ia dërgoi Gjykatës Supreme dhe Komunës së Prizrenit.
9. Më 12 janar 2017, Gjykata i kërkoi Gjykatës Themelore në Prizren informatën (apo dëshminë përkatëse), nëse parashtruesi i kërkesës është njoftuar lidhur me kërkesën për revizion të parashtruar nga Komuna e Prizrenit.
10. Më 3 shkurt 2017, Gjykata Themelore në Prizren njoftoi Gjykatën që janë në pamundësi të dërgimit të informatës së kërkuar nga Gjykata, pasi që të gjitha shkresat e lëndës gjenden në Zyrën e Kryeprokurorit të Shtetit.
11. Më 28 shkurt 2017, Gjykata Themelore në Prizren i dorëzoi Gjykatës dëshminë, përkatësisht fletëkthesën, e cila dëshmon se njoftimi për kërkesën për revizion në Gjykatën Supreme i ishte dorëzuar përfaqësuesit të autorizuar (avokatit) të parashtruesit të kërkesës më 8 prill 2016.

12. Më 8 maj 2017, Kolegji shqyrtues shqyrtoi raportin e gjyqtarit raportues dhe i rekomandoi Gjykatës papranueshmërinë e kërkesës.

Përmbledhja e fakteve

13. Më 1 gusht 2001, parashtruesi i kërkesës nënshkroi një kontratë të koncesionit me Komunën e Prizrenit për një periudhë 10 (dhjetë) vjeçare, në bazë të cilës kishte marrë në shfrytëzim Tregun e Bylmetit në Prizren (në tekstin e mëtejme: Tregu i Bylmetit).
14. Më 12 shkurt 2003, Komuna e Prizrenit anuloi kontratën e lartcekur mbi koncesionin, dhe si rrjedhojë mbylli objektin e Tregut të Bylmetit. Sipas shkresave të lëndës, Kryeshefi Ekzekutiv i Komunës së Prizrenit vendimin e tij për ndërprerje të kontratës e kishte arsyetuar se parashtruesi nuk iu kishte përmbajtur kontratës mbi koncesionin.
15. Më 17 qershor 2003, parashtruesi i kërkesës parashtrroi padi në Gjykatën Komunale në Prizren. Në padinë e tij, parashtruesi kërkoi kompenzim të dëmit material si shkak i shkëputjes së njëanshme të kontratës mbi koncesionin në emër të mjeteve të investuara në Tregun e Bylmetit.
16. Më 5 prill 2004, Gjykata Komunale në Prizren (Aktgjykimi C. nr. 384/03) aprovoi në tërësi padinë e parashtruesit të kërkesës, duke obliguar Komunën e Prizrenit që parashtruesit, në emër të mjeteve të investuara, t'ia paguajë një shumë të caktuar. Gjykata Komunale në aktgjykimin e saj kishte konstatuar se si rrjedhojë e shkëputjes së njëanshme të kontratës mbi koncesionin, parashtruesi i kërkesës kishte pësuar dëm material duke qenë i penguar që t'i shfrytëzojë tregjet deri në skadimin e afatit të kontratës.
17. Më 2 dhjetor 2004, Komuna e Prizrenit parashtrroi ankesë në Gjykatën e Qarkut në Prizren kundër Aktgjykimit të Gjykatës Komunale, të 5 prillit 2004.
18. Më 18 mars 2005, Gjykata e Qarkut në Prizren (Aktvendimi Ac. nr. 431 /2004) aprovoi ankesën e Komunës së Prizrenit me ç'rast ktheu lëndën në gjykatën e shkallës së parë për rivendosje. Gjykata e Qarkut konstatoi se Aktgjykimi i Gjykatës Komunale në Prizren përmbante shkelje të dispozitave të së drejtës procedurale dhe se *“kjo shkelje konsiston në faktin se aktgjykimi i sulmuar nuk përmban arsyet mbi faktet vendimtare dhe se egziston kundërthënja në mes arsyeve të dhëna në aktgjykimin dhe vetë përmbajtjes.”*
19. Më 7 qershor 2005, Gjykata Komunale në Prizren (Aktgjykimi C. nr. 229/05) aprovoi në tërësi padinë e parashtruesit si të bazuar.
20. Më 13 dhjetor 2005, Komuna e Prizrenit parashtrroi ankesë në Gjykatën e Qarkut në Prizren kundër Aktgjykimit të Gjykatës Komunale, të 7 qershorit 2005.
21. Më 7 prill 2006, Gjykata e Qarkut në Prizren (Aktvendimi Ac. nr. 540/2005) aprovoi ankesën e Komunës së Prizrenit, duke prishur Aktgjykimin e Gjykatës Komunale në Prizren dhe lëndën e ktheu në rigjykim dhe rivendosje.

22. Më 13 dhjetor 2006, Gjykata Komunale në Prizren (Aktgjykimi P. nr. 398/06) aprovoi në tërësi padinë e parashtruesit të kërkesës si të bazuar.
23. Më 25 maj 2007, Komuna e Prizrenit parashtrroi ankesë në Gjykatën e Qarkut në Prizren kundër Aktgjykimit të Gjykatës Komunale në Prizren.
24. Më 9 qershor 2008, Gjykata e Qarkut në Prizren (Aktvendimi Ac. nr. 260/07) aprovoi ankesën e Komunës së Prizrenit, duke prishur lëndën në tërësi dhe rastin e ktheu në rivendosje.
25. Më 11 shkurt 2010, Gjykata Komunale në Prizren (Aktgjykimi C. nr. 406/08) aprovoi në tërësi padinë parashtruesit të kërkesës si të bazuar.
26. Më 22 korrik 2010, Komuna e Prizrenit parashtrroi ankesë në Gjykatën e Qarkut në Prizren kundër Aktgjykimit të Gjykatës Komunale në Prizren.
27. Më 11 maj 2012, Gjykata e Qarkut në Prizren (Aktvendimi Ac. nr. 368/2010) aprovoi ankesën e Komunës së Prizrenit, duke prishur në tërësi aktgjykimin e shkallës së parë dhe lëndën e ktheu në rivendosje.
28. Më 14 qershor 2012, Gjykata Komunale në Prizren parashtrroi kërkesë në Gjykatën Supreme për caktimin e kompetencës lëndore. Në kërkesën e saj, Gjykata Komunale në Prizren pohoi që Gjykata e Qarkut në Prizren është kompetente për vendosjen e kërkesës së palëve, pasi që aktgjykimi i shkallës së parë është prishur më tepër se dy herë.
29. Më 6 gusht 2012, Gjykata Supreme e Kosovës (Aktvendimi Cn. nr. 9/2012) vendosi që për këtë çështje kontestimore me kompetencë lëndore është Gjykata Komunale në Prizren.
30. Më 22 nëntor 2012, Gjykata Komunale në Prizren (Aktgjykimi C. nr. 498/12) aprovoi si të bazuar padinë e parashtruesit të kërkesës, duke vendosur si në vijim: I. Obligoi Komunën e Prizrenit që parashtruesit t'ia paguaj një shumë të caktuar të hollash si kompensimin për mjetet e investuara; II. Refuzoi si të pabazuar kundërpadinë e Komunës së Prizrenit për kompensim për shkak të mospërmbushjes së obligimeve kontraktuale nga ana e parashtruesit, si dhe III. Obligoi Komunën e Prizrenit që parashtruesit t'ia kompensojë shpenzimet e procedurës.
31. Gjykata Komunale në Prizren vlerësoi se *“Nga dëshmitë e paraqitura, del që në mes të palëve ndërgjyqësore nuk ishte kontestues fakti që ata kanë [shkëputur] kontratën për koncesion, kontestuese është që nëse ndërprerja e njëanshme e kontratës paditësit i ka shkaktuar dëm, pasi që ai kishte investime në rregullimin e hapësirës së tregut dhe pajisjen e së njëjtës”*.
32. Në vijim, Gjykata Komunale përfundoi se *“Sipas nenit 132 të LMD [Ligjit për Marrëdhënie Detyrimore], me prishjen e kontratës, të dy palët janë të liruara nga obligimet e tyre, përveç obligimit të kompensimit të dëmit. Me ndërprerjen e kontratës, secila palë i detyrohet palës tjetër kompensimin për shfrytëzimin që ndërkohë e ka pasur nga ajo që është e detyruar të kthejë, respektivisht, kompensojë, derisa me ndërprerjen e kontratës, pala e cila iu*

është përmbajtur kontratës, plotësisht apo pjesërisht, ka të drejtë që t'i kthehet ajo çfarë ka dhënë. Në rastin konkret, paditësi ka investuar mjetet e veta e që e paditura nuk mund t'i mohojë, e për këtë arsye ka të drejtë në kthimin e të njëjtave”.

33. Në një datë të pasaktësuar, kundër Aktgjykimit të Gjykatës Komunale në Prizren të 22 nëntorit 2012, Komuna e Prizrenit parashtrroi ankesë në Gjykatën e Apelit.
34. Më 11 dhjetor 2015, Gjykata e Apelit e Kosovës (Aktgjykimi Ac. nr. 1288/13) refuzoi si të pabazuar ankesën e Komunës së Prizrenit dhe vërtetoi Aktgjykimin e Gjykatës Themelore në Prizren, të 22 nëntorit 2012.
35. Gjykata e Apelit, në aktgjykimin e saj, konstatoi se Gjykata Komunale në Prizren, në aktgjykimin e saj, ka bërë vlerësimin e drejtë të fakteve dhe në mënyrë të drejtë ka zbatuar të drejtën materiale.
36. Më 9 shkurt 2016, parashtruesi i kërkesës, në bazë të Aktgjykimit të plotfuqishëm, C. nr. 498/12, të Gjykatës Themelore të Prizrenit, përmes përmbaruesit privat kërkoi që me urdhër përmbarimor të bllokohen llogaritë e debitorit deri në pagesën definitive të vlerës totale të borxhit.
37. Më 10 shkurt 2016, Komuna e Prizrenit parashtrroi revizion pranë Gjykatës Supreme të Kosovës. Në kërkesën e saj për revizion, Komuna e Prizrenit pretendoi vlerësim jo të plotë dhe të gabuar të gjendjes faktike dhe shkeljeve thelbësore të dispozitave të procedurës kontestimore dhe aplikim të gabuar të së drejtës materiale nga ana e gjykatave të shkallës më të ulët.
38. Në kërkesën e saj për revizion, Komuna e Prizrenit, ndër të tjera, theksoi se gjykatat e shkallës më të ulët kanë bërë vlerësimin e gabuar të provave, duke mos marrë për bazë edhe prova të cilat Komuna e Prizrenit i ka ofruar këtyre gjykatave. Më tej, Komuna e Prizrenit po ashtu pretendoi se dispozitat e Ligjit për Marrëdhënie Detyrimore (në tekstin e mëtejme: LMD) do *“duhej të aplikoheshin në favor të Komunës e jo paditësit, i cili ka qenë fajtor dhe moszbatues i obligimeve kontraktuale.”*
39. Më 7 qershor 2016, Gjykata Supreme e Kosovës (Aktgjykimi Rev. nr. 110/16) aprovoi si të bazuar revizionin e Komunës së Prizrenit dhe ndryshoi Aktgjykimin e Gjykatës së Apelit të Kosovës dhe Aktgjykimin e Gjykatës Themelore, duke refuzuar si të pabazuar kërkesëpadinë e parashtruesit të kërkesës, që Komuna e Prizrenit të detyrohet *“që për shkak të shкëputjes së kontratës mbi koncesionin, në emër të kompensimit të dëmit për mjetet e investuara në shfrytëzimin e tregut në Prizren”* parashtruesit t’ia paguaj një shumë të caktuar të hollash.
40. Gjykata Supreme në arsyetimin e saj theksoi se *“Në një gjendje të tillë të çështjes, Gjykata Supreme e Kosovës nuk mund të pranoj si të drejtë dhe të ligjshëm qëndrimin juridik të dy gjykatave të shkallës më të ulët lidhur me aprovimin si të bazuar të kërkesëpadisë së paditësit, pasi që aktgjykimet e tyre përfshihen me zbatim të gabuar të së drejtës materiale.”*

41. Gjykata Supreme, më tej, arsyetoi se “[...] nga procesverbalet e lartpërmendura të inspektionit të paditurës, aktvendimit të inspektoratit të tregut për ndalimin e menjëhershëm të shfrytëzimit të tregut të marrë me koncesion nga ana e paditësit, nga konkluzioni i bordit të drejtorëve të paditurës, dhe nga aktvendimi për shkëputjen e kësaj marrëveshje për koncesion, faji për prishje të kësaj marrëveshjeje ekskluzivisht qëndron në anën e paditësit, kështu që e paditura nuk mund të jetë përgjegjëse për dëmet eventuale që paditësi i ka pësuar me rastin e shkëputjes së kësaj marrëveshjeje për koncesion, dhe si rrjedhojë e kësaj e paditura nuk është e detyruar që këtë dëm paditësit t’ia kompensojë[...]”.
42. Gjykata Supreme përfundoi se “[...] me rastin e aprovimit të kërkesëpadisë së paditësit, nga ana e gjykatave të shkallës më të ulët gabimisht është zbatuar e drejta materiale, përkatësisht neni 124 dhe 132 i LMD, andaj u deshtë që aktgjykimet e tyre të ndryshohen dhe lidhur me kërkesëpadinë e paditësit të vendoset në tërësi si në dispozitiv të këtij aktgjykimi”.

Pretendimet e parashtruesit të kërkesës

43. Parashtruesi i kërkesës pohon se aktgjykimi i lartcekur i Gjykatës Supreme i ka shkelur të drejtën e tij të garantuar me nenin 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës, në lidhje me nenin 6 (E drejta për proces të rregullt) të KEDNJ-së.
44. Fillimisht, parashtruesi i kërkesës pretendon se “Gjykata Supreme e Kosovës nuk e ka kompetencën të rivlerësoj provat, duke u nisur nga një tjetër vlerësim që kanë bërë gjykata e shkallës së parë dhe e Apelit. Gjatë shqyrtimit të çështjeve, Gjykata Supreme nuk merr prova, por shqyrton dhe analizon çështjen në drejtim të kontrollit të ligjshmërisë dhe të bazueshmërisë së vendimeve të atakuara”.
45. Sipas parashtruesit “Kontrolli i saj [Gjykatës Supreme] duhet të fokusohet vetëm në drejtim të ligjshmërisë së vendimeve të atakuara, pra mbi mënyrën e zbatimit të ligjit nga gjykatat më të ulëta. Gjykata Supreme nuk mund të anashkalojë apo të lërë provat që janë shqyrtuar dhe vlerësuar nga gjykata e faktit, si dhe nuk mund të pranojë prova të cilat nuk janë administruar në gjykimin në shkallë të parë dhe të dytë.”
46. Si rrjedhojë, parashtruesi përfundon se Gjykata Supreme ka tejkaluar kompetencat e saj, duke shkelur të drejtën e parashtruesit të kërkesës për gjykim të drejtë “nga një gjykatë e themeluar sipas ligjit, e po ashtu në mënyrën e rivlerësimit të provave, parashtruesit i është cenuar e drejta e gjykimin nga një gjykatë e paanshme.”
47. Së dyti, parashtruesi i kërkesës pretendon se nuk është njoftuar për revizionin e parashtruar nga Komuna e Prizrenit, në cilësinë e të paditurës, dhe si rrjedhojë atij nuk i është mundësuar që në afatin ligjor nga pranimi i njoftimit për revizion t’i përgjigjet pretendimeve të paraqitura nga e paditura, respektivisht Komuna e Prizrenit.

48. Në këtë drejtim, parashtruesi përfundon që *“mosdhënia e mundësisë për t’u deklaruar në lidhje me pretendimet e palës kundërshtare të shprehura në revizionin e saj ndaj Aktgjykimit të formës së prerë, parashtruesin e kërkesës e ka vendosur në mënyrë të pabarabartë në raport me palën tjetër, me çka është shkelur rëndë parimi i barazisë së armëve dhe kontradiktoritetit [...]”*.
49. Në fund, parashtruesi i kërkesës, ndër të tjera kërkon që aktgjykimin e kontestuar ta deklarojë të pavlefshëm dhe rastin ta kthejë në rivendosje.

Pranueshmëria e kërkesës

50. Gjykata së pari shqyrton nëse kërkesa i ka përmbushur kriteret e pranueshmërisë, të përcaktuara me Kushtetutë dhe të specifikuara më tej me Ligj dhe me Rregullore të punës.
51. Në këtë drejtim, Gjykata i referohet paragrafëve 1 dhe 7 të nenit 113 [Juridiksioni dhe Palët e Autorizuara] të Kushtetutës, i cili parasheh që:

*“1. Gjykata Kushtetuese vendos vetëm për rastet e ngritura para gjykatës në mënyrë ligjore nga pala e autorizuar.
[...]*

7. Individët janë të autorizuar të ngrenë shkeljet nga autoritetet publike të të drejtave dhe lirive të tyre individuale, të garantuara me Kushtetutë, mirëpo vetëm pasi të kenë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj”.

52. Gjykata gjithashtu i referohet paragrafit 4 të nenit 21 [Parimet e Përgjithshme] të Kushtetutës, i cili parasheh që:

“Të drejtat dhe liritë themelore të parashkruara në Kushtetutë, vlejné edhe për personat juridikë, për aq sa janë të zbatueshme.”

53. Më tej, Gjykata gjithashtu i referohet nenit 48 [Saktësimi i kërkesës] të Ligjit, i cili parasheh se:

“Parashtruesi i kërkesës ka për detyrë që në kërkesën e tij të qartësoj saktësisht se cilat të drejta dhe liri pretendon se i janë cenuar dhe cili është akti konkret i autoritetit publik të cilin parashtruesi dëshiron ta kontestoj”.

54. Gjykata vëren se parashtruesi është palë e autorizuar në pajtim me Kushtetutën, konteston një akt të autoritetit publik, në këtë rast Aktgjykimin e Gjykatës Supreme, ka shteruar të gjitha mjete e nevojshme juridike dhe ka dorëzuar kërkesën e tij brenda afatit katër (4) mujor pas pranimit të aktgjykimimit.

55. Sidoqoftë, Gjykata rikujton rregullin 36 (1) (d) dhe 36 (2) (b) dhe (d) të Rregullores së punës, i cili përcakton:

*“(1) Gjykata mund ta shqyrtojë një kërkesë nëse:
[...]*

d) kërkesa arsyetohet prima facie ose nuk është qartazi e pabazuar.

(2) Gjykata do të deklarojë një kërkesë si qartazi të pabazuar, nëse bindet se:

[...]

(b) faktet e paraqitura në asnjë mënyrë nuk e arsyetojnë pretendimin për shkeljen e një të drejte kushtetuese, [...]

(d) parashtruesi nuk dëshmon në mënyrë të mjaftueshme pretendimin e tij.”

56. Siç u theksua më lart, parashtruesi i kërkesës pretendon se aktgjykimi kontestuar i Gjykatës Supreme i ka shkelur të drejtën e tij të garantuar me nenin 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm] të Kushtetutës, në lidhje me nenin 6 (E drejta për proces të rregullt) të KEDNJ-së.
57. Sipas parashtruesit të kërkesës, Gjykata Supreme ka tejkalar kompetencat e saja duke bërë vlerësim të provave, edhe pse në procedurën e revizionit Gjykata Supreme ka të drejtë vetë që të “[...] shqyrton dhe analizon çështjen në drejtim të kontrollit të ligjshmërisë dhe të bazueshmërisë së vendimeve të atakuara” dhe jo të vërtetojë gjendjen faktike.
58. Gjykata vëren se, në aktgjykimin e saj, Gjykata Supreme ka konstatuar se gjykatat e shkallës më të ulët kanë zbatuar gabimisht të drejtën materiale (përkatësisht nenet 124 dhe 132 të LMD). Gjykata Supreme i është referuar gjendjes faktike të vërtetuar nga gjykata e shkallës së parë, ku është vlerësuar se faji për prishjen e njëanshme të kontratës mbi koncesionin rëndonte mbi parashtruesin. Si rrjedhojë, Gjykata Supreme ka ardhur në përfundim se në bazë të dispozitave gjegjëse të LMD-së, Komuna e Prizrenit, në cilësinë e të paditurës, nuk ishte e obliguar që t’ia kompensonte parashtruesit dëmin e kërkuar material.
59. Prandaj, Gjykata e konsideron si të pabazuar pretendimin e parashtruesit se ai është viktimë i një shkeljeje kushtetuese, të shkaktuar nga tejkalimi i kompetencave të Gjykatës Supreme.
60. Për më tepër, Gjykata thekson se nuk është detyrë e saj të merret me gabimet e faktit apo të ligjit (ligjshmërinë), që pretendohet të jenë bërë nga gjykatat e rregullta, përveç dhe për aq sa ato mund të kenë shkelur të drejtat dhe liritë e mbrojtura me Kushtetutë (kushtetutshmërinë).
61. Gjykata rikujton se nuk vepron si gjykatë e shkallës së katërt në lidhje me vendimet që merren nga gjykatat e rregullta. Është roli i gjykatave të rregullta që të interpretojnë dhe të zbatojnë rregullat përkatëse të së drejtës procedurale dhe materiale (Shih rastin *Garcia Ruiz kundër Spanjës*, nr. 30544/96, GJEDNJ, Aktgjykimi i 21 janarit 1999, shih gjithashtu rastin KI70/11, parashtrues të kërkesës *Faik Hima, Magbule Hima dhe Besart Hima*, Aktvendim për papranueshmëri, i 16 dhjetorit 2011).
62. Lidhur me pretendimin e dytë të parashtruesit të kërkesës se ai nuk është njoftuar lidhur me kërkesën për revizionin, të parashtruar nga Komuna e Prizrenit, në cilësinë e të paditurës, Gjykata vëren se më 28 shkurt 2017,

Gjykata Themelore në Prizren i dorëzoi Gjykatës dëshminë, përkatësisht fletëkthesën, e cila dëshmon që përfaqësuesi ligjor i autorizuar nga parashtruesi i kërkesës, njoftimin për kërkesën për revizion në Gjykatën Supreme e kishte pranuar më 8 prill 2016.

63. Në këtë rast, Gjykata vëren se parashtruesi i kërkesës kishte autorizuar një avokat që ta përfaqësojë atë gjatë procedurave pranë gjykatave të shkallës më të ulët. Rrjedhimisht, Gjykata vlerëson se pretendimi për shkelje të barazisë së armëve nuk qëndron për arsye se përfaqësuesi ligjor i autorizuar nga vetë parashtruesi ishte njoftuar dhe kishte pranuar kërkesën për revizion nga Gjykata Themelore në Prizren para se Gjykata Supreme të merrte vendimin e saj lidhur me revizionin.
64. Në këtë drejtim, Gjykata konsideron se çfarëdo veprimi ose mosveprimi procedural nga përfaqësuesi i atribuohet në parim parashtruesit të kërkesës (Shih *Bekauri kundër Gjeorgjisë*, nr. 14102/02 GJEDNJ, Aktgjykim i 10 prillit 2012, paragrafët 22-25; dhe shih, *mutatis mutandis*, *Migliore dhe të tjerët kundër Italisë*, nr. 58511/13 GJEDNJ, Aktvendim i 27 janarit 2014). Në këtë rast veprimet e tilla përfshijnë edhe pranimin e vendimeve gjyqësore (Shih rastet KI46/13, KI47/13, KI48/13 dhe KI68/13, Parashtrues *Naim Morina, Bukurije Drançolli, Avdi Imeri dhe Genc Shala*, Gjykata Kushtetuese, Aktvendim për papranueshmëri i 5 korrikut 2013).
65. Në fund, Gjykata thekson se parashtruesi i kërkesës nuk ka paraqitur asnjë argument bindës që do të vërtetonte se shkeljet e pretenduara, të përmendura në kërkesë, përbëjnë shkelje të të drejtave kushtetuese (Shih rastin *Vanek kundër Republikës Sllovaqe*, nr. 53363/99, GJEDNJ, Vendim i 31 majit 2005).
66. Për arsyet e mësipërme, Gjykata përfundon se faktet e paraqitura nga parashtruesi në asnjë mënyrë nuk e arsyetojnë pretendimin e tij për shkelje të së drejtës për gjykim të drejtë dhe të paanshëm dhe se parashtruesi i kërkesës nuk ka dëshmuar në mënyrë të mjaftueshme pretendimet e tij.
67. Prandaj, në pajtim me rregullin 36 (1) (d) dhe (2) (b) dhe (d) kërkesa është qartazi e pabazuar mbi baza kushtetuese dhe, rrjedhimisht, e papranueshme.

PËR KËTO ARSYE

Gjykata Kushtetuese e Kosovës, në pajtim me nenet 21.4 dhe 113.7 të Kushtetutës, nenin 48 të Ligjit, si dhe rregullin 36 (1) (d) dhe 36 (2) (b) dhe (d) të Rregullores së punës, në seancën e mbajtur më 8 maj 2017, njëzëri

VENDOS

- I. TA DEKLAROJË kërkesën të papranueshme;
- II. T'UA KUMTOJË këtë vendim palëve;
- III. TA PUBLIKOJË këtë vendim në Gazetën Zyrtare, në pajtim me nenin 20.4 të Ligjit;
- IV. Ky vendim hyn në fuqi menjëherë.

Gjyqtari raportues

Bekim Sejdiu

Kryetarja e Gjykatës Kushtetuese

Arta Rama-Hajrizi